KOHTUJURISTI ETTEPANEK
JULIANE KOKOTT
esitatud 18. märtsil 2010 [1]

I. Sissejuhatus

1. Käesolevas apellatsioonimenetluses tuleb käsitleda tähtaegade probleemi seoses liikmesriikidele tehtud lõplike eraldistega viinamarjaistanduste ümberkujundamiseks ja muutmiseks.

2. Menetluse aluseks on Kreeka Vabariigi (edaspidi „hageja") ja Euroopa Komisjoni (edaspidi „komisjon") vaheline vaidlus määruse (EÜ) nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 tähenduse üle. Seejuures tõusetub peamiselt küsimus, kas komisjon oli oma otsuses eraldiste kohta 2006. eelarveaastaks kohustatud arvesse võtma andmeid, mille Kreeka Vabariik edastas alles pärast nimetatud otsuses määratud tähtaega.

3. 11. novembri 2008. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus") [2] jättis Esimese Astme Kohus (nüüd „Üldkohus") põhjendamatuse tõttu rahuldamata hagi, millega Kreeka Vabariik taotles otsuse 2006/669 [3], millega määratakse kindlaks liikmesriikide lõplikud eraldised teatava arvu hektarite jaoks, tühistamist või muutmist, tuginedes sellele, et komisjon ei võtnud arvesse Kreeka Vabariigi poolt tagantjärele esitatud andmeid.

4. Apellatsioonkaebusega, mis saabus Euroopa Liidu Kohtu kantseleisse 6. veebruaril 2009, taotleb Kreeka Vabariik vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist ja jääb oma algsete haginõuete juurde.

II. Õiguslik raamistik

5. Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–5 kirjeldanud õiguslikku raamistikku järgmiselt:

„1 Viinamarjaistanduste ümberkujundamise ja muutmise kord on kindlaks määratud

1 – Algkeel: saksa.

2 – 11. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-339/06: Kreeka Vabariik *vs.* komisjon (EKL 2008, lk II-3525).

3 – 4. oktoobri 2006. aasta otsus 2006/669/EÜ, millega määratakse kindlaks liikmesriikide lõplikud eraldised teatava arvu hektarite jaoks 2006. eelarveaastaks viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks nõukogu määruse (EÜ) nr 1493/1999 alusel (ELT L 275, lk 62; edaspidi „vaidlustatud otsus").

nõukogu 17. mai 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 1493/1999 veinituru ühise korralduse kohta (EÜT L 179, lk 1; ELT eriväljaanne 3/26, lk 25) ja komisjoni 31. mai 2000. aasta määrusega (EÜ) nr 1227/2000, milles sätestatakse määruse (EÜ) nr 1493/1999 üksikasjalikud rakenduseeskirjad tootmisvõimsuse puhul (EÜT L 143, lk 1; ELT eriväljaanne 3/29, lk 116), muudetud kujul.

muudetakse määrust (EÜ) nr 1227/2000 (ELT L 268, lk 58; ELT eriväljaanne 3/40, lk 253). Niisiis sätestab 2006. majandusaastal kohaldatud määruse nr 1227/2000 artikli 16 redaktsioon:

2 Määruse (EÜ) nr 1493/1999 artikkel 14 sätestab:

„1. Liikmesriigid edastavad komisjonile igal aastal hiljemalt 10. juuliks ümberkujundamis- ja muutmissüsteemi kohta:

a) tegelike kulude aruande käesoleva majandusaasta 30. juuni seisuga ja asjakohase üldpindala kohta;

„1. Komisjon teeb liikmesriikidele esialgsed aastaeraldused objektiivsete kriteeriumide alusel, milles võetakse arvesse eriolukordi ja -vajadusi ning jõupingutusi, mida tuleb teha kava eesmärke silmas pidades.

b) tõendatud kulude aruande käesoleva majandusaasta 30. juuni seisuga ja asjakohase üldpindala kohta;

2. Esialgseid eraldusi kohandatakse tegelike kulude ja liikmesriikide esitatud prognoositud kulude alusel, arvestades kava eesmärki ja olemasolevaid vahendeid.

[…]

[…]”

2. Ilma et see piiraks eelarvedistsipliini üldeeskirjade kohaldamist ning juhul, kui vastavalt lõikele 1 liikmesriikide poolt komisjonile esitatav teave on puudulik või kui tähtajast ei ole kinni peetud, vähendab komisjon ajutiselt põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavat ettemakset kindla summa võrra.”

3 Määruse nr 1227/2000 artiklit 16 muudeti eelkõige komisjoni 17. oktoobri 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 1841/2003, millega

4 Määruse nr 1227/2000 artiklit 17 muudeti eelkõige komisjoni 19. veebruari 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 315/2003 (ELT 2003, L 46, lk 9; ELT eriväljaanne 3/38, lk 224) ja komisjoni 4. juuli 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 1203/2003 (ELT 2003, L 168, lk 9; ELT eriväljaanne 3/39, lk 226). Niisiis sätestab määruse nr 1227/2000 artikli 17 redaktsioon, mida kohaldatakse 2006. majandusaasta suhtes:

„1. Iga liikmesriigi puhul rahastatakse teataval majandusaastal tegelikult kantud, tõendatud ja deklareeritud kulutusi artikli 16 lõike 1 punktide a ja b alusel komisjonile teatatud summade piires, tingimusel et kõnealused summad ei ületa kokku määruse (EÜ) nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriikidele eraldatud summat.

[…]

3. Liikmesriikide artikli 16 lõike 1 punkti c kohaselt tehtud taotlused kiidetakse heaks proportsionaalselt, kasutades summasid, mis jäävad alles pärast seda, kui määruse (EÜ) nr 1493/1999 artikli 14 kohaselt liikmesriikidele eraldatud kogusummast on lahutatud kõikide liikmesriikide poolt artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt teatatud ja artikli 16 lõike 1 punkti b kohaselt deklareeritud summade kogusumma. Komisjon teatab liikmesriikidele pärast 30. juunit nii ruttu kui võimalik, millises ulatuses saab taotlused rahuldada.

4. Olenemata lõigetest 1 ja 2, kui artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt teatatud üldpindala on määruse (EÜ) nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriigile eelarveaasta jaoks tehtud eralduses märgitud hektarite arvust väiksem, rahastatakse kõnealuse eelarveaasta puhul deklareeritud kulud ulatuses, mis võrdub teatatud üldpindala ja hektari kohta saadava keskmise toetuse korrutisega; see arv saadakse määruse (EÜ) nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriigile eraldatud summa ja eeldatava hektarite arvu suhtest.

See summa ei tohi ühelgi juhul olla suurem artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt deklareeritud kuludest.

Käesoleva lõike rakendamiseks kohaldatakse teatatud üldpindala osas eelarveaasta jaoks tehtud eraldises esinevaga võrreldes 5-protsendilist hälvet.

Selle lõike alusel rahastamata jäänud summasid ei saa kasutada lõike 3 kohaldamisel.

[...]

8. Viited teatavale eelarveaastale on viited liikmesriikide poolt 16. oktoobrist kuni järgmise aasta 15. oktoobrini tehtud tegelikele maksetele.

[...]"

5 Nõukogu 17. mai 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1258/1999 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (EÜT 1999, L 160, lk 103; ELT eriväljaanne 3/25, lk 414) artikli 7 lõige 2 sätestab:

„Komisjon teeb igakuiste ettemaksete kohta otsuse akrediteeritud makseasutuste tehtud kulutuste põhjal.

Oktoobrikuu kulutused kantakse oktoobrikuu arvele, kui need on tehtud 1. oktoobrist kuni 15. oktoobrini, ning novembrikuu arvele, kui need on tehtud 16. oktoobrist kuni 31. oktoobrini. Ettemaksed tehakse liikmesriigile hiljemalt teise kulutuste tegemise kuule järgneva kuu kolmandal tööpäeval."

[...]"

III. Asjaolud ja vaidlustatud otsus

6. Kohtuasja aluseks olevaid asjaolusid ja vaidlustatud otsust on Esimese Astme Kohus kohtuotsuse punktides 6–14 kirjeldanud järgmiselt:

„6 Määruse nr 1493/1999 alusel 2006. majandusaastaks (16. oktoobrist 2005 kuni 15. oktoobrini 2006) viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks mõeldud eraldiste suunav jaotus määrati kindlaks komisjoni 10. oktoobri 2005. aasta otsusega 2005/716/EÜ, millega määratakse kindlaks liikmesriikide eraldiste suunav jaotus teatava arvu hektarite jaoks 2005/06. veiniaastaks nõukogu määruse (EÜ) nr 1493/1999 alusel (ELT 2005, L 271, lk 45). Selle otsuse lisa kohaselt kinnitati Kreekale määratud eraldiste suunava jaotuse suuruseks 8 574 504 eurot 1 249 hektari kohta.

7 Eraldiste saamiseks esitasid Kreeka ametivõimud 10. juulil 2006 komisjonile määruse nr 1493/1999 artikli 14 ja määruse nr 1227/2000 artikli 16 kohase kulude aruande 2006. majandusaastal Kreeka viinamarjaistanduste ümberkorraldamise

ja muutmise kohta. Selle aruande kohaselt oli asjaomaste kulude kogusumma 6 829 204,46 eurot ning sellele vastav üldpindala 788,002 ha.

8 Kreeka ametivõimud saatsid 22. septembril 2006 komisjonile kirja, milles nad teavitasid andmete elektroonilisel sisestamisel tekkinud veast ning sellest, et arvessevõetav pindala on 1 102,271 ha. Kreeka ametivõimud täpsustasid, et see pindala vastab 30. juuniks 2006 Kreeka viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise tegelike kuludega seotud ja 10. juuli 2006. aasta kirja lisas esitatud üldpindala nimelt 1 085,391 ha ja 30. juuniks 2006 viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise tõendatud kuludega seotud ja 10. juuli 2006. aasta kirjale lisatud tabelis esitatud üldpindala, nimelt 16,88 ha summale. Kreeka ametivõimud kordasid ka, et kogukulu oli 6 829 204,46 eurot.

9 Kreeka ametivõimud esitasid ka 26. septembril 2006 veinituru korralduskomitee 890. koosolekul komisjonile uuesti oma taotluse parandatud andmete arvessevõtmise kohta. Komisjon lükkas Kreeka ametivõimude taotluse suuliselt tagasi, märkides, et parandatud andmed esitati liiga hilja.

10 Komisjon võttis 4. oktoobril 2006 vastu otsuse 2006/669/EÜ, millega määratakse kindlaks liikmesriikide lõplikud eraldised teatava arvu hektarite jaoks 2006. eelarveaastaks viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks nõukogu määruse (EÜ) nr 1493/1999 alusel (ELT L 275, lk 62; edaspidi „vaidlustatud otsus"). Samal päeval kohtus komisjoni esindaja Kreeka ametivõimude esindajatega ja selgitas neile, et tähtaegade tõttu ei ole võimalik rahuldada nende taotlust võtta arvesse 22. septembril 2006 teatatud andmed.

11 Kreeka ametivõimud saatsid 16. oktoobril 2006 komisjonile kirja, milles taotlesid vaidlustatud otsuse lisa muutmist. Komisjon ei rahuldanud seda taotlust.

12 Komisjon lähtus vaidlustatud otsuse tegemisel Kreeka Vabariigi puhul andmetest, mis Kreeka ametivõimud olid esitanud 10. juulil 2006.

13 Vaidlustatud otsuse põhjenduse 6 kohaselt kohaldatakse Kreeka suhtes vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõikele 4 trahvi 1 129 015 euro ulatuses.

14 Vaidlustatud otsuse lisas määratakse Kreeka Vabariigile ettenähtud lõplik rahaeraldis Kreeka viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks 5 700 190 eurot 788 ha pindala kohta."

IV. Menetlus Esimese Astme Kohtus ja poolte nõuded apellatsioonimenetluses

7. Kreeka Vabariik esitas vaidlustatud otsuse 2006/669/EÜ peale Esimese Astme Kohtule hagi, mis saabus kohtu kantseleisse 30. novembril 2006. Kreeka Vabariik põhjendab oma hagi viie väitega. Esiteks väidab ta, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtajal on ainult soovituslik iseloom, seega tuleb arvesse võtta ka pärast tähtaja lõppu esitatud andmed. Teiseks heidab ta ette lojaalse koostöö põhimõtte rikkumist, kolmandaks hea usu ja hea halduse põhimõtte rikkumist, neljandaks proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ja viiendaks tõhususe põhimõtte rikkumist.

8. Esimese Astme Kohus tegi 11. detsembril 2008 vaidlustatud kohtuotsuse, millega kinnitas vaidlustatud otsust. Seega jättis ta Kreeka Vabariigi hagi rahuldamata ja mõistis kohtukulud välja hagejalt.

9. Kreeka Vabariik esitas selle kohtuotsuse peale käesoleva apellatsioonkaebuse ja palub

– tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks,

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus,

– rahuldada hagiavalduses esitatud nõuded ja

– mõista komisjonilt välja apellatsioonimenetluse ja Esimese Astme Kohtu menetluse kulud.

10. Komisjon palub

– jätta apellatsioonkaebus vastuvõetamatuse ja põhjendamatuse tõttu rahuldamata ja

– mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

11. Euroopa Kohtus toimus apellatsioonkaebuse üle kirjalik menetlus. Kumbki pool ei taotlenud kohtuistungi pidamist.

V. Õiguslik hinnang

A. *Apellatsioonkaebuse vastuvõetavus*

12. Komisjon on arvamusel, et apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu, kuna apellatsioonkaebuse esitaja kordab üksnes samu argumente, mida ta on juba Esimese Astme Kohtus esitanud.

13. Selles suhtes tõlgendab komisjon Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikat apellatsioonkaebuste vastuvõetavuse kohta põhimõtteliselt vääralt.

14. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei vasta küll apellatsioonkaebus, milles üksnes korratakse Esimese Astme Kohtule juba esitatud õigusväiteid ja argumente, kaasa arvatud selliseid väiteid ja argumente, mis tuginevad Esimese Astme Kohtu poolt sõnaselgelt kõrvalejäetud asjaoludele, Euroopa Kohtu põhikirja artiklis 51 ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 112 lõike 1 esimese lõigu punktis c sätestatud põhjendamisnõuetele. [4] Niisugune apellatsioonkaebus kujutab endast tegelikkuses üksnes taotlust hagi uuesti kontrollida, mis ei kuulu vastavalt Euroopa Kohtu põhikirja artiklile 49 Euroopa Kohtu pädevusse. [5]

15. Sellest tuleb siiski eristada apellatsioonkaebust, milles käsitletakse üksikasjalikult kohtuotsust ja selles antud õiguslikku hinnangut, kusjuures tuginetakse argumentidele, mis olid esitatud juba vaidlustatud otsuse vastu.

16. Enesestmõistetavalt võib esimeses kohtuastmes kontrollitud õiguslikke asjaolusid apellatsioonimenetluses uuesti arutada, kui apellatsioonkaebuse esitaja vaidlustab selle, kuidas Esimese Astme Kohus on ühenduse õigust tõlgendanud või kohaldanud. [6] Euroopa Kohtu kui apellatsioonkaebusi menetleva kohtu peamine ülesanne on tõlgendamisküsimuste lõplik selgitamine.

17. Käesoleva apellatsioonkaebusega vaidlustatakse Esimese Astme Kohtu seisukohad erinevate õiguslike küsimuste kohta, mis on talle esitatud esimeses kohtuastmes. Apellatsioonkaebuses on täpselt esitatud vaidlustatud kohtuotsuse vaieldavad aspektid ning põhjendused ja argumendid, millele vaidlustatud kohtuotsus tugineb.

4 – 16. mai 2002. aasta otsus kohtuasjas C-321/99 P: ARAP jt *vs.* komisjon (EKL 2002, lk I-4287, punkt 48); 22. jaanuari 2004. aasta otsus kohtuasjas C-353/01 P: Mattila *vs.* nõukogu ja komisjon (EKL 2004, lk I-1073, punkt 27) ja 29. aprilli 2004. aasta otsus C-496/99 P: komisjon *vs.* CAS Succhi di Frutta (EKL 2004, lk I-3801, punkt 50).

5 – 25. märtsi 1998. aasta määrus kohtuasjas C-174/97 P: FFSA jt *vs.* komisjon (EKL 1998, lk I-1303, punkt 24).

6 – 13. juuli 2000. aasta otsus kohtuasjas C-210/98 P: Salzgitter *vs.* komisjon (EKL 2000, lk I-5843, punkt 43).

18. Seega on apellatsioonkaebus vastuvõetav.

pidanud võtma arvesse liikmesriigi poolt pärast tähtaja möödumist esitatud andmeid. Esimese Astme Kohus, kes jagab komisjoni õiguslikku seisukohta, lähtub seevastu sellest, et tegemist on siduva tähtajaga. Kreeka Vabariik vaidlustab selle oma hagi esimese väitega.

B. *Apellatsioonkaebuse põhjendatus*

21. Nii määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 sõnastus kui ka selle asukoht määruse ülesehituses ning teleoloogilised kaalutlused tähtaja reguleerimise mõtte ja eesmärgi kohta nimetatud sätte kontekstis kinnitavad kokkuvõttes siiski Esimese Astme Kohtu seisukohta. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja puhul on tegemist siduva õigustlõpetava tähtajaga.

19. Kreeka Vabariik tugineb oma apellatsioonkaebuses kolmele väitele. Esiteks väidab ta, et Esimese Astme Kohtu otsus põhineb määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõigete 1 ja 2 ning artikli 17 lõike 1 vääral tõlgendamisel. Teiseks väidab ta, et Esimese Astme Kohus ei ole oma otsuses juhindunud õiguse erinevatest üldpõhimõtetest. Pealegi on vaidlustatud kohtuotsuse üks põhjendus vastuoluline.

a) Sõnastus

1. Esimene väide

22. Esimese Astme Kohtuga tuleb nõustuda selles osas, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 sõnastus räägib selle poolt, et nimetatud artiklis sätestatud tähtaeg on siduv.

20. Kreeka Vabariik on arvamusel, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaeg, mis saabub igal aastal 10. juulil, on vastupidiselt kohtu seisukohale üksnes soovituslik. Apellatsioonkaebuse esitaja leiab, et seega oleks komisjon vaidlustatud otsuses

23. Artikli 16 lõike 1 sõnastus toob peaaegu kõigi keeleversioonide kohaselt esile selle, et liikmesriigid edastavad komisjonile igal aastal „hiljemalt" 10. juuliks selles sättes loetletud andmed. See viitab nimetatud tähtaja

siduvusele õigustlõpetava tähtaja tähenduses, liiatigi ei ole sedastuse tegemiseks, et tegemist on õigustlõpetava tähtajaga, väljendi „õigustlõpetav tähtaeg" lisamine vajalik.[7] Kui mingi toiming tuleb teha hiljemalt iga aasta 10. juulil, on see järgmisel päeval juba hilinenud ega ole seega põhimõtteliselt enam võimalik.

24. Kuigi kolme keeleversiooni (kreeka, portugali ja rumeenia) sõnastuse kohaselt edastavad liikmesriigid komisjonile nimetatud andmed igal aastal „kuni" 10. juulini, ei anna need versioonid määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikele 1 teistsugust tähendust kui teised keeleversioonid.

b) Süstemaatiline tõlgendus

25. Kreeka Vabariigi valitsus väidab, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja puhtalt soovituslik iseloom tuleneb nimetatud sätte süstemaatilisest tõlgendamisest. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 2 sätestatud õigusnormist järeldub kokkuvõttes, et komisjon peab lõplike eraldiste kindlaksmääramisel arvesse võtma ka pärast artikli 16 lõikes 1 nimetatud tähtaja lõppemist saabunud teabe.

26. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 sätestab, et „juhul, kui vastavalt lõikele 1 liikmesriikide poolt komisjonile esitatav teave on puudulik või kui tähtajast ei ole kinni peetud, vähendab komisjon ajutiselt põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavat ettemakset kindla summa võrra".

27. Kreeka Vabariik lähtub oma argumentide esitamisel lõike 2 sõnastusest, mis näeb puuduliku või tähtajaks esitamata teabe korral karistusena ette ajutise eraldiste vähendamise. Sellest tuleneb imperatiivselt, et karistus tuleb tagantjärele tühistada, kui teabe täiendamine või esmakordne edastamine toimub alles pärast tähtaja lõppu. Ajutise karistusega on tegemist üksnes juhul, kui seda on võimalik tagantjärele pärast – hilinenud – teabe esitamist vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikele 1 taas tühistada.

7 – Selles osas viitas Esimese Astme Kohus 30. novembri 1972. aasta otsusele kohtuasjas 32/72: Wasaknäcke (EKL 1972, lk 1181, punkt 2) ja 13. detsembri 1972. aasta otsusele kohtuasjas 52/72: Walzenmühle Magstadt (EKL 1972, lk 1267, punkt 2).

28. Argumentide esitamise teises etapis esitab Kreeka Vabariik *a fortiori* väite. Selle kohaselt on komisjon Esimese Astme Kohtus toimunud menetluses viidanud sellele, et vastavalt sõnastusele puudutab määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 üksnes sellist juhtumit, kui teave on jäetud esitamata või kui teave on puudulik, kuid mitte käesolevat juhtumit, kus esitatud teave on esmapilgul täielik, kuid ekslik.

29. Kreeka Vabariigi arvates võimaldab artikli 16 lõige 2 ka käesolevas asjas, kus on tegemist tähtajaks esitatud eksliku teabega, esitada (parandatud) andmed pärast tähtaja möödumist. Riiki, kes on vastavalt artikli 16 lõikele 1 täitnud teabe esitamise kohustuse selles artiklis sätestatud tähtaega järgides, kuid kes on teavet esitades eksinud, ei tohi kokkuvõttes kohelda halvemini kui riiki, kes on algusest peale eiranud artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaega. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 annab mõlemale hoopis võimaluse esitada teave tagantjärele, mida komisjon peab lõplike eraldiste määramisel arvesse võtma.

30. Kokkuvõttes ei saa Kreeka Vabariigi apellatsioonkaebuse esimese väite peamise argumendiga nõustuda.

31. Esmapilgul näib, et Kreeka Vabariigi argumendid on kõigiti veenvad. Kuna õigusnorm näeb ette „ajutise" karistuse kohaldamise, kui teave on jäetud tähtajaks esitamata, lubab see järeldada, et see tähendab ühtlasi võimalust teha hilinenud toiming. Kui toimingut ei saaks teha tagantjärele ega tehtava otsuse juures arvesse võtta, ei saa rääkida pelgalt „ajutisest" karistusest.

32. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 2 sõnastuse täpne vaatlus näitab siiski, et väljendist „ajutine vähendamine" ei saa mingil juhul teha järeldust, et komisjon oleks käesoleval juhul vaidlustatud otsuse raames pidanud Kreeka Vabariigi poolt tagantjärele esitatud teavet arvesse võtma.

33. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 näeb juhul, kui vastavalt lõikele 1 esitatav teave on puudulik või kui tähtajast ei ole kinni peetud, ette „põllumajanduskulude arvestuse kande alusel *tehtava ettemakse* ajutise vähendamise kindla summa võrra."

34. Seega tugineb määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 toimimisviisile, mis on ette nähtud ühise põllumajanduspoliitika raames

liikmesriikidele rahaliste vahendite andmisel. Vastavalt määruse (EÜ) nr 1258/1999 artikli 5 lõikele 1 annab komisjon kulutuste katmiseks vajalikud rahalised vahendid liikmesriikidele ettemaksetena võrdlusperioodil tehtud kulutuste põhjal.

35. Vastavalt määruse nr 1258/1999 artikli 7 lõikele 2 teeb komisjon igakuiste ettemaksete kohta otsuse akrediteeritud makseasutuste tehtud kulutuste põhjal, kusjuures ettemaksed tehakse liikmesriigile iga kord hiljemalt teise kulutuste tegemise kuule järgneva kuu kolmandal tööpäeval.

36. Kui liikmesriik jätab määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja jooksul teabe esitamata või kui teave on puudulik, tähendab see vastavalt nimetatud määruse artikli 16 lõikele 2, et ajutiselt vähendatakse talle vastavalt määruse nr 1258/1999 artiklile 7 igakuiste põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavaid ettemakseid. See kujutab endast liikmesriikidele pideva surve avaldamise vahendit, et nad peaksid kinni teabe esitamise tähtajast vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikele 1. Kui liikmesriik täidab teabe esitamise kohustuse, muutub ettemaksete ajutine vähendamine tagantjärele tarbetuks.

37. Ainult see karistus, nimelt igakuiste ettemaksete vähendamine akrediteeritud makseasutuste tehtud kulutuste põhjal, on vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikele 2 ajutine, mis lubab oletada, et tagantjärele teabe esitamise korral muutub see tarbetuks.

38. Käesoleva hagiga vaidlustatud otsuses ei vähendanud komisjon siiski põllumajanduskulude arvestuse kande alusel Kreeka Vabariigile tehtavaid ettemakseid, otsus ei puuduta üldse ettemaksete vähendamist vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikele 2.

39. Vaidlustatud otsus käsitleb hoopis teistsuguseid asjaolusid.

40. Komisjon tegi käesolevas asjas vaidlustatud otsusega liikmesriikidele *lõplikud* eraldised teatava arvu hektarite eest 2006. eelarveaastaks vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikele 2. Lõplike eraldiste tegemine ei ole määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 2 kohase „ajutise vähendamise" ese, mistõttu ei saa nimetatud õigusnormis sätestatud vähendamise ajutisest iseloomust teha järeldusi küsimuse kohta, kas lõplike eraldiste tegemise raames tuleb arvesse võtta teavet, mis on esitatud pärast artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja möödumist. Kokkuvõttes tuleb sedastada,

et Kreeka Vabariik tugineb oma argumentide esitamisel valele alusele.

41. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 ei näe ette määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikes 2 sätestatud *lõplike* eraldiste ajutist vähendamist. Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 sätestab, et kindla summa võrra vähendatakse hoopis Kreeka Vabariigile põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavaid *ettemakseid*. See ei luba siiski teha järeldusi selle kohta, kas eraldiste lõplikul määramisel tuleb arvesse võtta hilinenult esitatud teavet.

42. Kui jätta kõrvale Kreeka valitsuse ekslik käsitus, siis nähtub, et määruse nr 1227/2000 IV peatükis sisalduvate sätete kontekst kinnitab samuti esmalt määruse artikli 16 lõike 1 sõnastusel põhinevat tõlgendust, mille kohaselt on selles sätestatud tähtaeg siduv.

43. Selles suhtes tuleb kõigepealt meenutada, missugusesse konteksti määruse nr 1227/2000 artikkel 16 kuulub. Tegemist on määruse nr 1493/1999 artikli 14 rakendussättega. Viimane sätestab ühenduse majandusaasta kavandamise raames liikmesriikidele eraldiste tegemise viinamarjaistanduste ümberkujundamis- ja muutmissüsteemi puhul.

44. Vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikele 1 teeb komisjon enne majandusaasta algust liikmesriikidele esialgsed aastaeraldused objektiivsete kriteeriumide alusel, milles võetakse arvesse eriolukordi ja -vajadusi ning jõupingutusi, mida tuleb teha kava eesmärke silmas pidades. Käesolevas asjas vaidluse esemeks oleva majandusaasta jaoks tehti esialgsed aastaeraldused komisjoni 10. oktoobri 2005. aasta otsusega 2005/716/EÜ.

45. Artikli 14 lõige 2 sätestab teise sammuna, et esialgseid eraldusi kohandatakse tegelike kulude ja liikmesriikide esitatud prognoositud kulude alusel, arvestades kava eesmärki ja olemasolevaid vahendeid. Vaidluse esemeks oleva majandusaasta 2006 puhul tehti seda vaidlustatud otsusega.

46. Teabe esitamise kohustus, mis on üksikasjalikult sätestatud määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1, taotleb eesmärki valmistada ette lõplike eraldiste tegemist vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikele 2.

47. Tegelikult tehtud kulude aruanne ja jooksval majandusaastal tõendatud kulude aruanne, mille esitamise kohustuse sätestavad artikli 16 lõike 1 punktid a ja b, ning võimalikud taotlused jooksva eelarveaasta kulude täiendavaks rahastamiseks lisaks

määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt tehtavatele esialgsetele eraldistele, mille esitamise sätestab artikli 16 lõike 1 punkt c, annavad komisjonile aluse lõplike eraldiste tegemiseks.

48. Seda ei saa – nagu järgnevalt teleoloogilisi kaalutlusi arvesse võttes selgitatakse – kohaldada konkreetsete liikmesriikide suhtes üksnes ajutiselt.

49. Nagu nähtub määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõikest 3, on liikmesriigile eraldiste tegemine, mis ületab määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt talle esialgu eraldatud summa, võimalik ainult siis, kui pärast seda, kui määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriikidele eraldatud kogusummast on lahutatud liikmesriikide majandusaasta kõigi tegelike kulude kogusumma, on veel käsutada vabu summasid. Seega sõltub lõplike eraldiste tegemine teistele liikmesriikidele tehtavate eraldiste mahust, mistõttu on välistatud hilisemad muudatused, mis puudutavad üksikuid liikmesriike.

50. Vastupidiselt Kreeka Vabariigi arvamusele ei saa ka nimetatud määruse artikli 17 lõike 1 alusel põhjendada, et artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaeg ei ole siduv.

51. Määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõige 1 sätestab sõnaselgelt, et komisjon otsustab lõplike eraldiste andmise alusena artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja jooksul esitatud andmeid. Kreeka Vabariigi väite jaoks, mille kohaselt tuleb vastavalt artikli 17 lõikele 1 aluseks võtta tegelikud kulud ning seega võtta arvesse pärast tähtaja möödumist tehtud parandused, ei anna nimetatud sätte sõnastus seevastu mingit pidepunkti.

52. Vahepealse kokkuvõttena tuleb seega tõdeda, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 süstemaatiline tõlgendamine kinnitab nimetatud sätte sõnastusel põhinevat tõlgendust, mille kohaselt on nimetatud õigusnormis toodud tähtaeg siduv.

c) Teleoloogiline tõlgendus

53. Eespool toodud kaalutlusi kinnitab ka määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 teleoloogiline tõlgendus. Selle kohaselt tagab üksnes nimetatud sättes toodud tähtaja siduvus artiklites 16 ja 17 taotletud mõtte ja eesmärgi tõhusa täitmise.

54. Määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikes 1 sätestatud esmalt esialgsete eraldiste, mis tehakse vastavalt nimetatud määruse artikli 14 lõikele 2 lõplike eraldiste vormis, kohandamisel on mõtet üksnes juhul, kui eraldiste kohandamine avaldab mõju veel jooksval, peaaegu lõppenud majandusaastal.

55. Käsitletava sätte kasuliku mõju saavutamiseks on vajalik, et asjaomaseks majandusaastaks liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsus tehtaks enne selle majandusaasta lõppu, st 15. oktoobriks, et liikmesriigid jõuaksid teha viimased maksed seoses määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 alusel teatatud kuludega, ja jõuaksid komisjonilt nende eest kätte saada tagasimaksed vastavalt selle majandusaasta eelarves ettenähtud eelarverubriikidele. Nagu määruse nr 1258/1999 artikli 7 lõige 2 sätestab, kantakse oktoobrikuu kulutused oktoobrikuu arvele, kui need on tehtud 1. oktoobrist kuni 15. oktoobrini, ning novembrikuu arvele, kui need on tehtud hiljem.

56. Määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 2 alusel lõplike eraldiste tegemise ettevalmistamiseks on siiski vajalikud kõigi liikmesriikide andmed vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikele 1 ja nende töötlemine lõplike eraldiste tegemise mahukas menetluses.

57. Eeltoodut arvesse võttes võimaldab ainult määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja imperatiivne ja seetõttu tõhus käsitus komisjonil õigeaegselt viia vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikele 1 tehtud esialgsed eraldised vastavusse tegelike kuludega. Kui liikmesriigid saaksid oma äranägemisel veel pärast 10. juulit tagantjärele esitada või parandada andmeid või osa andmeid lõplike eraldiste tegemiseks, ei oleks komisjonil võimalik teha tähtajaks lõplikke eraldisi enne majandusaasta lõppu.

58. Seega tuleb määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaeg ka teleoloogilise tõlgenduse põhjal kvalifitseerida siduva tähtajana, mistõttu ei tule hilinenult esitatud andmeid määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 2 alusel lõplike eraldiste tegemisel arvesse võtta.

2. Teine väide

59. Apellatsioonkaebuse teise väitega heidab Kreeka Vabariik ette, et Esimese Astme

Kohus ei järginud ühenduse õiguse erinevaid põhimõtteid. Kreeka Vabariik leiab, et komisjon on vastupidiselt Esimese Astme Kohtu arvamusele rikkunud lojaalse koostöö, hea usu ja hea halduse ning võrdse kohtlemise põhimõtteid, kuna jättis arvesse võtmata Kreeka Vabariigi poolt hilinenult esitatud, parandatud andmed.

60. Esimese Astme Kohus toimis õigesti, eitades eespool loetletud õiguspõhimõtete rikkumist komisjoni poolt. Ka kohus ise ei rikkunud neid põhimõtteid. Seega ei saa Kreeka Vabariik tugineda ka apellatsioonkaebuse teisele väitele.

61. Lojaalse koostöö kohustuse osas tuleb viidata sellele, et vastavalt EÜ artiklile 10 kehtib see põhimõte liikmesriikide ja ühenduse institutsioonide vahelise suhte kohta. Liikmesriikide jaoks tuleneb sellest põhimõttest kohustus võtta kõik vajalikud meetmed, et tagada ühenduse õiguse tõhusus, ja ühenduse institutsioonidele tuleneb kohustus tagada lojaalne koostöö. [8]

62. Kreeka valitsuse arvates on nimetatud põhimõtteid rikutud, kuna ta leiab, et tähtajaks esitatud andmed olid ilmselgelt ekslikud, mistõttu oleks komisjon pidanud sellele viivitamatult tähelepanu juhtima, et võimaldada nende kohest parandamist. Asjaolu, et teatatud hektarite arv erines märkimisväärselt hektarite arvust, mille komisjon oli aluseks võtnud oma 10. oktoobri 2005. aasta otsuses 2005/716/EÜ, millega määratakse kindlaks eraldiste suunav jaotus [9], oleks pidanud ajendama komisjoni järelepärimisi esitama.

63. See väide ei ole siiski veenev. Tähtajaks edastatud andmed ei sisaldanud ilmselget viga, mis oleks pidanud komisjonile vahetult silma torkama. Pelgalt asjaolu, et teatatud andmed erinesid andmetest, mille alusel olid tehtud vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikele 1 esialgsed eraldised, ei tõenda iseenesest, et edastatud andmed on ekslikud. Otsustamine selle üle, kas tegemist oli ilmselge veaga, on faktiküsimus, mida ei saa apellatsioonkaebuses vaidlustada. Tõendite moonutamise kohta ei ole Kreeka Vabariik kaebust esitanud.

64. *Eraldiste suunavat* jaotust iseloomustab see, et selles kindlaks tehtud kulutused ei

8 – 13. juuli 1990. aasta määrus kohtuasjas C-2/88: IMM, Zwartveld jt (EKL 1990, lk I-3365, punkt 17), 26. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-275/00: First ja Franex (EKL 2002, lk I-10943, punkt 49) ja 16. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-339/00: Iirimaa *vs.* komisjon (EKL 2003, lk I-11757, punkt 71).

9 – Komisjoni 10. oktoobri 2005. aasta otsus 2005/716/EÜ, millega määratakse kindlaks liikmesriikide eraldiste suunav jaotus teatava arvu hektarite jaoks 2005/06. veiniaastaks viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks nõukogu määruse (EÜ) nr 1493/1999 alusel (ELT 2005, L 271, lk 45).

pruugi tegelikkuses vajalikuks osutuda. Ainuüksi juba sel põhjusel ei anna erinevused põhimõtteliselt alust kahelda andmete õigsuses. Käesolevas asjas kinnitab seda üldist põhimõtet ka määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõige 4, mis näeb ette karistuse, kui teatatud üldpindala on eraldiste suunava jaotuse raames aluseks võetud pindalast väiksem. Nimetatud säte võtab selgelt arvesse võimalust, et liikmesriigi poolt esitatud andmed erinevad esialgu eeldatud andmetest.

65. Seega ei olnud komisjonil põhjust vahetult pärast tähtajaks esitatud teabe saabumist lähtuda sellest, et edastatud andmetes esineb viga, millele tuleb apellatsioonkaebuse esitaja tähelepanu juhtida.

66. Kreeka valitsus leiab, et eespool nimetatud põhimõtteid on rikutud ka seetõttu, et komisjon jättis arvesse võtmata rohkem kui kaks kuud pärast tähtaja lõppemist edastatud parandatud andmed, kuigi Kreeka valitsuse arvates oleks see komisjonil kolme nädala jooksul enne vaidlustatud otsuse tegemise lõpptähtaega tegelikkuses veel võimalik olnud.

67. Selles osas on Euroopa Kohtule siduvad vaidlustatud kohtuotsuses Esimese Astme Kohtu poolt tuvastatud asjaolud. Kreeka Vabariik ei ole esitanud kaebust tõendite moonutamise kohta.

68. Esimese Astme Kohus sedastab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 32 ja 59 selgesõnaliselt, et komisjonil ei olnud tõepoolest võimalik enne vaidlustatud otsuse tegemist parandatud andmeid arvesse võtta. Kui otsuse tegemise aega – nagu eespool näidatud – ei saa esiteks oma äranägemisel edasi lükata ja otsuse tegemiseks välja kuulutatud, niigi hilise kuupäevani jäävast ajast ei piisa, et arvesse võtta hilinenult esitatud andmeid, ei tähenda andmete arvestamata jätmine mingil juhul lojaalse koostöö kohustuse rikkumist.

69. Muuseas on selge, et kompleksset menetlust, mille puhul tuleb määruse andja poolt kehtestatud sätte kohaselt esitada andmed 10. juuliks, et jätta komisjonile umbes kolm kuud otsuse tegemiseks, ei saa läbi viia mõne päevaga. See kehtib seda enam, et otsuse lõplike eraldiste kohta saab vastastikuse sõltuvuse tõttu vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõikele 3 teha ainult kõigi liikmesriikide kohta korraga.

70. Esimese Astme Kohus ei tõlgendanud vaidlustatud kohtuotsuses vääralt ka võrdsuse põhimõtte ulatust.

71. Võrdsuse üldpõhimõte kui ühenduse õiguse üldpõhimõte nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui selline kohtlemine on objektiivselt põhjendatud. [10]

72. Seega ei nõua võrdsuse põhimõte, et enam kui kaks kuud pärast tähtaja lõppemist esitatud andmeid tuleb arvesse võtta samamoodi nagu mõne päeva võrra hilinenud andmeid. Komisjoni käsutuses oleva ühtekokku 3 kuu pikkuse aja korral otsuse tegemiseks ei kujuta endast mõne päeva võrra hilinenud andmed ühelt poolt ja enam kui kaks kuud hilinenud andmed teiselt poolt sarnaseid asjaolusid.

3. Kolmas väide

73. Apellatsioonkaebuse kolmandas väites märgib Kreeka Vabariik, et vaidlustatud kohtuotsus on iseenesest vastuoluline ega saa seetõttu kehtida. Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 25, 26 ja 43, milles kohus on määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja kvalifitseeritud siduvana, on vastuolus punktiga 59, milles kohus sedastab, et liikmesriigi poolt veidi hilinenult esitatud andmete arvessevõtmine ei ole siiski täielikult välistatud.

74. Küsimus, kas Esimese Astme Kohtu otsuse põhjendused on vastuolulised või ebapiisavad, kujutab endast õiguslikku küsimust, mida võib apellatsioonkaebuses tõstatada. [11]

75. Kuid ka apellatsioonkaebuse kolmas väide ei ole veenev, sest vastupidiselt apellatsioonkaebuse esitaja seisukohale ei ole vaidlustatud kohtuotsuse õiguslik hinnang vastuoluline. Kui Esimese Astme Kohus ei välista vaatamata sellele, et eeldada tuleb vaidluse esemeks oleva tähtaja siduvust, hilinenult esitatud andmete arvessevõtmist erandjuhtudel, selgitab ta ühtlasi, et erandi tegemine tuleb arvesse ainult juhul, kui on tegemist tähtaja vähese ületamisega, mitte aga tähtaja nii märkimisväärse ületamise korral nagu käesolevas asjas.

76. Esimese Astme Kohus selgitab vaidlustatud kohtuotsuses põhjalikult, miks räägivad just teleoloogilised kaalutlused selle poolt, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaeg on siduv. Komisjonile peab nimelt jääma piisavalt aega otsuse tegemiseks lõplike eraldiste kindlaksmääramise kohta,

10 – Vt muu hulgas 11. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-313/04: Franz Egenberger (EKL 2006, lk I-6331, punkt 33) ja seal viidatud kohtupraktika.

11 – Vt selle kohta 25. jaanuari 2007. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-403/04 P ja C-405/04 P: Sumitomo Metal Industries ja Nippon Steel *vs.* komisjon (EKL 2007, lk I-729, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika).

mis tuleb tingimata teha enne majandusaasta lõppemist 15. oktoobril.

77. Kui Esimese Astme Kohus kaalub võimalust võtta arvesse ainult vähesel määral hilinenud andmeid, kuna see ei takista otsuse õigeaegset tegemist, siis on kohtu argumendid esitatud järjekindlalt. Sellest ei nähtu loogilist vasturääkivust.

4. Järeldus

78. Kuna ühegi Kreeka Vabariigi esitatud apellatsioonkaebuse väitega ei saa nõustuda, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

VI. Kohtukulud

79. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 122 esimene lõige sätestab, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Kodukorra artikli 69 lõike 2 esimesest lausest koostoimes kodukorra artikliga 118 tuleneb, et kohtuvaidluse kaotanud pool on kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

80. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellatsioonkaebuse esitaja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud apellatsioonkaebuse esitajalt välja mõista.

VII. Ettepanek

81. Eelnevale tuginedes teen Euroopa Kohtule ettepaneku teha järgmine otsus:

„1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt."